

[Inge Fischer Møller.]

gennem ombudsmanden blevet orienteret om, hvilke forhold der tilbydes de klienter, der bor dér — og til slut vil jeg spørge, om SF mener, de kan påtage sig det meget tunge ansvar, der vil blive en følge af vedtagelse af det foreliggende forslag.

Peter Holst (V):

Jeg kan allerførst fortælle, at venstre har den opfattelse, at et længe iøjnefaldende behov for flere institutionspladser for åndssvage her i hovedstadsområdet allersnarest må dækkes. Især det behov, der sigter på at lindre tilværelsen for de åndssvage, der også er plaget af et fysisk handicap af varierende sværhedsgrad.

Ingen tvivl skal herske om, at hverken økonomisk karrighed eller andet må hindre eller sinke de bevillingsmæssige myndigheder i at leve op til det ansvar, der her nævnes.

Imidlertid ønsker venstre nu i forbindelse med det udvalgsarbejde, der naturligt følger, at få et par ting yderligere klargjort, uden at dette må forveksles med benspænd eller ønske herom.

Enhver må mene, at alt, hvad der bygges af nyt, så præcist som muligt må have den form, der netop efterkommer behovene, som man indtil nu ikke har kunnet tilfredsstille på grund af manglende pleje- og træningsmuligheder. Jeg vil give et par rids af, hvad vi er interesseret i grundigere at få klarlagt.

Vi stiller spørgsmålstegn ved, om det mon er rigtigt trivsels- og udviklingsmæssigt at sammenbygge de to påtænkte boafdelinger på Irlandsvej. Om de 140 beboere i langhuset hedder det i et af svarene i materialet, at man tilsigter at udvikle disse klienter efter deres individuelle muligheder med henblik på, at så mange som muligt kan blive i stand til at flytte til mere selvstændige boligformer. Vi stiller spørgsmålstegn ved, om det for klienter, om hvem man skriver således, er det rette og mest stimulerende miljø, at de får bofællesskab med den anden gruppe i atriumgårdene.

Af selve aktstykket fremgår, at man i undervisnings- og behandlingsafsnittet på centeret ikke regner med at have pladser nok til alle. Det vil altså sige, at nogle skal rejse, dvs. befragtes til beskæftigelsesmuligheder andetsteds, og også på den baggrund

mener vi at det er rigtigt at sætte spørgsmålstegn ved, om de så netop behøver at have indkvartering fælles med multihandicap-gruppen i de små huse.

Hvad angår dem, der er tænkt anbragt i de små huse, de 144, fortælles det i et svar, at en nylig foretagen stikprøveundersøgelse viser — og så gør jeg et ophold — at klientantallet er sådan, at institutionens faciliteter kan udnyttes fuldt ud. Venstre mener det på sin plads at få lidt præcisere vurderinger og undersøgelser til afklaring af, om hovedstadsområdet nu og senere vil have netop det antal af den klientgruppe, som behøver denne intensive pleje og behandlingsmulighed.

Endelig kunne vi tænke os at se, hvordan Irlandsvejprojektet passer ind i den samlede udbygningsplan, som ministeren i et notat i fjor har sagt ville komme i begyndelsen af 1976.

Til slut lige en enkelt sætning. Man kan godt forstå, at praktiske medarbejdere i åndssvageforsorgens planlægningsafdeling kan være i tvivl om, hvilke institutionsstørrelser folkettinget ønsker, når det netop var på finansudvalgets foranledning, at Næstvedcentret fik sit pladsantal hævet fra 400 til 500.

Jørgen Junior (FP):

Det er efter vor mening meget nødvendigt, at denne debat finder sted. Det er det, fordi samfundet ikke har evnet at forstå nødvendigheden af nyvurdering af de åndssvages forhold.

Den gruppe af svage, som de åndssvage udgør, er en gruppe, der i højest mulig grad bør leve en normaltilværelse, og som samfundet er forpligtet til ikke at skaffe af vejen i ghettoer af en karakter, der kan virke som kolde, overfladiske institutioner.

Den Irlandsvejinstitution, det blev vedtaget at bygge for 8 år siden, og hvortil intet spadestik endnu er taget, er blevet et eksempel på statens dårlige planlægning. Den er kompliceret ved, at man i 1968 var så lidt forstående at lægge institutionen i en havekoloni. Desuden ved, at man trods et tvivlsomt eksempel i Næstved ikke vil indrømme, at de åndssvage muligvis trives bedst i små samfund, som det er tilfældet med andre plejepatienter såsom de ældre, hvor enhver fornuftsmæssig planlægning i dag i aller-